

6. s. e. trin. Søndag d. 28. juli 2019 kl. 1930. Øster Jølby. Mat 5.
20 – 26, 769 – 292/ 397 – 775 – 787

Enhver voksen, som ikke er helt fordærvet, bliver grebet af en underfuld glæde, når man møder et lille barn. Man får sådan en lyst til at stryge det- ganske forsigtigt – over håret. Og smiler den lille til en, så er det så skønt – det bevæger. Og i går så vi vort lille oldebarn for første gang. Det var en vidunderlig gave. Hvor er livet smukt.

Man kan så bag efter tænke over, hvad det egentlig var, der skete. Men man behøver det ikke. For det er i sig selv indlysende. Det er som man er gennemstrømmet af kraft, som bare kommer, som man ikke er herre over -. Det er som at blive bundet af kærlighedens skrøbelige og stærke bånd. En kæde af kærminder.

Hvor er det smukt i naturen – også lige nu. Roserne blomstrer så smukt og betragter man den smukkeste rose- og det er den, man ser på lige nu, så gribes man af den samme oprindelige forundring, glæde, taknemmelighed.

Det er så svært at beskrive. Hvad skal jeg sige? ”Mine ord vil ikke meget sige...” Eller ” jeg finder ej tolkende ord”. Digterne kan det nok lidt bedre sætte ord på sansning, på oplevelser:

En yndig og frydefuld sommertid
i al sin herlighed,
den glæder og trøster så mange en,
alt ved Guds kærlighed.
Den fører blomsterskaren frem,

og rosen rød, så dejlig og sød,
den ser du da igen.

Og den svenske sanger, komponist og visedigter Evert Taube skrev: "Min älskling du er som en rose..."

Forleden morgen sad jeg igen ved åen med Trine, sådan slutter vi jo altid vores morgentur. Hun havde lagt sig ned foran mig- vi fulgte strømmen med øjnene. Det viftede hjemligt i løvet – og så – pludselig kom den flyvende lavt over åen – den flyvende juvel – en isfugl. Og vi blev så glade, så overraskede, så taknemmelige.

En hilsen fra Paradisets kyst-

Men hvad er det, der sker- det er skabelsen genoplivet og genoplevet i det lille barn, i rosens skønhed, i isfuglens flugt hen over Hvidbjerg Å.

Men det oprindelige kan også opleves i så meget andet: I gamle menneskers milde ansigter – modenhedens milde magt, i kærnen i det daglige brød, i lindring af smerten, i medlidenhedens tårer ved graven, i en håndsrækning i det daglige i et venligt ord.

Mødet med det oprindelige er som at blive grebet af en urkraft- for mig: at blive grebet af Gud... ikke nødvendigvis noget voldsomt, ofte som en stille undren, en taknemmelighed og glæde, men også af en lyst til omsorg og beskyttelse. Jeg er indfældet i skabelsens under. Filosoffen og teologen K.L. Løgstrup har talt om " de suveræne livsyttring" - nænsomhed, omsorg, tillid, undren- alt det, som kan sammenfattes i "kærlighed". Ja, ingen har vel skildret "

kærlighedens gåde” stærkere end Paulus: Kærligheden ophører aldrig. Så bliver da tro, håb og kærlighed, disse tre, men størst er kærligheden”- Guds kærlighed- og den kærlighed, der fortsætter i mennesker.

Jeg kunne have begyndt med andre historier. Historier om krig og vold. Om ufred og had. Om misundelse og fordomme. Der er nok at tage af. Både i den store verden og fra vor egen lille verden. Hvad har mennesker dog ikke gjort mod hinanden, hvad har man ikke gjort med skaberværket. Jeg begyndte med historier, oplevelse af kærlighed- af den ganske enkle grund: at man skal begynde medbegyndelsen. Kærligheden. De andre historier skal hverken fortrænges eller forties. Men begynder vi med ondskaben, går vi håbløst til bunds i afmagt, i frygt og sorg.

Fortællinger om ondskab skal fortælles, så de kan forfærde os, afsløre os, så vi kan harmes – så vi kan love os selv og hinanden: Det vil vi ikke være med til. Men især for at vi kan opdage, at der er en anden måde: kærlighedens, barmhjertighedens, forsoningens måde.

Vi lever et liv, vi lever i en verden, der er mærket af ondskaben. Hvordan den kom ind i verden er en gåde.

Jeg begyndte med kærlighedens fortællinger, fordi de er de oprindeligste. Ondskab er ophævet godhed. Had er forvrænget kærlighed. Mistillid er mangel på tillid. Fordomme er ødelagt åbenhed og imødekommenhed. Løgn er sandhed sat ud af kraft.

Men hvad gør Jesus i dagens evangelium? Han begynder jo i dag med at gribe tilbage til en af menneskeheden's første fortællinger: Kain, der slår sin bror Abel ihjel, så Kains blod råber til Himmelen. Kain, der afviser at skulle være sin brors vogter. Det begynder med Kain. Det ender med torturkamre, nazisme, koncentrationslejre, børn, der mishandles. Det begynder i det små: hadefulde ord, der fører til hadefulde gerninger. Tænk, hvordan jødehadet begyndte ganske langsomt- og hvordan det endte med masseudryddelse. Jesu visdom i søndagens evangelium er, at ondskab begynder i det små – . Hvis man derfor undlader ondskabens begyndelse- de hårde ord, vreden, fordomme, misundelse, så ender man ikke med den forfærdelige slutning. Hvis ingen bliver vred på sin næste, opstår der ingen krige. Hvis alle lever nøjsomt og ansvarligt, var der ikke mennesker, der sultede, og jorden blev ikke ødelagt,

Men begynder Jesus så med begyndelsen? Begynder han ikke med at forbande mørket i stedet for at tænde lys?

Nej, for han hverken begynder eller slutter med denne søndags tekst. Søndagens evangelium er fra den bedste prædiken, der nogensinde er holdt: Mattæus' gengivelse af Jesu bjergprædiken. Den skal læses fra begyndelsen af og i sin helhed. Man kan jo ikke nøjes med den midterste del af en prædiken.

Bjergprædiken begynder med, at Jesus kalder menneskeden sammen- vi er med. Han strækker sine arme ud og velsigner os: salige er de fattige i Ånden, salige er de, som sørger, salige er de sagtmødige, salige er de barmhjertige, salige er de, som

stifter fred,. Vi skal trøstes, mættes, møde Guds barmhjertighed. Himmeriget ER vores.

Bjergprædiken begynder med Guds velsignelse. Gud fører ved Jesus os tilbage til skabelsen – eller frem til Guds Riges endelige komme. Det er det samme.

Guds kærlige velsignelse kalder os ind i det liv, der er bestemt af kærligheden. Så er hans bud i dag enkle – lette at forstå – svære at efterleve; Du skal leve ud af Guds kærlighed. Det betyder, at du ikke bliver vred på dit medmenneske, at du ikke frakender ham/hende menneskeværd ved at kalde hende/ham en tåbe, Du skal gå forligelsens og forsoningens vej. Der må være en sammenhæng mellem din gudstro, dit menneskesyn og din måde at være til på. Den, der ikke elsker sin bror, som han har set, kan jo ikke elske Gud, som han ikke har set,

Hvis du handler ondt dømmes du til helvedes ild. Helvede er ikke et pinested efter døden.. Helvede har sin tid. Helvede er det, som kan gøre livet til på denne jord. Her og nu. Hvis du handler ondt, gør du livet til et helvede for dig selv og andre. For onde handlinger slår altid tilbage, Et folk, der bruger dødsstraf, slår også sig selv ihjel. Et folk der sender flygtninge til en uvis skæbne, gør sig selv til flygtninge i forhold til ret og sandhed.

De hårde og stærke ord til vor måde at være til på skal ikke mildnes eller tages tilbage, Der er nok at tage fat på. Der er også skyld at bekende. Tilgiv alt ondt, vi fik sagt eller gjort.

Men da kærligheden er det første, skal den også have det sidste ord, Alfa og Omega. Derfor må Gud også svare til sine egne formaninger. Så Gud er ikke vredens Gud, men forsoningens Gud. Derfor lader Mattæus sit evangelium slutte med, at den korsfæstede, opstandne og levende Jesus løfter sine hænder til velsignelse og siger: "Se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende".

Så er frelseshistorien en fortælling i fire akter i en rækkefølge, der er betydningsfuld:

Skabelse- syndefald – vejen fra syndefald til frelse- det er korsets og opstandelsen vej. Og sidste akt er Guds genoprettelse og nyskabelsen af den faldne jord. Det ender godt: Hele menneskeheden vil tage hinanden i hænderne, og alle vil deltage i en vidunderlig gudstjeneste og bekende til Gud faders ære: Jesus Kristus er Herre.

Ved gudstjenesten her i Ansgarkirken har vi fået lov til at begynde på denne gudstjeneste, opleve en forsmag på evigheden.

Forsmag på evigheden kan vi også få lov og opleve i vores hverdagsliv: i små børns smil, i al den kærlighed, vi modtager og giver- og måske også i en isfugl – eller...

Amen.